

místní nepříslušnost dovolaného soudu nepodal ve třiceti dnech žalobu u krajského soudu v M., čímž nastalo promlčení zažalovaného nároku. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

### důvodů :

Podle třetího odstavce § 232 c. ř. s. v jeho novém doslovu nemá odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu v zápětí ztrátu soukromých nároků spojených s podáním žaloby, jestliže ve třiceti dnech od právní moci odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu byla žaloba u příslušného soudu znovu podána. Hledíc k tomuto ustanovení zákona nesejde v projednávaném případě na tom, že žaloba byla žalovaným podána u nepříslušného soudu, a žalobcův nárok na náhradu škody, pokud se opírá o to, že žalovaný podal žalobu u nepříslušného soudu, odůvodněn není. Rozhodným pro oprávněnost žalobního nároku je, zda lze žalovanému přičísti za zavinění, že ve lhůtě třiceti dnů po odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu nebyla žaloba podána znovu u soudu příslušného. Co se toho týče, je zjištěno, že žalovaný byl ustanoven žalobci zástupcem chudých pro spor, který žalobce chtěl vésti a také vedl u krajského soudu civilního v Praze. Po rozumu § 64, první odstavec, c. ř. s. byl žalovaný ustanoven žalobci zástupcem jen pro tento spor, to jest pro spor u řečeného soudu. Pravoplatným odmítnutím žaloby pro nepříslušnost skončil spor u krajského soudu v Praze a tím skončil i úkol žalovaného jako zástupce žalobce, ježto jen pro onen spor byl za zástupce ustanoven. O tom, že úkol žalovaného jako jeho zástupce skončil, byl, jak nižší soudy zjistily, žalobce žalovaným poučen a rovněž podle zjištění nižších soudů byl žalobce jednak předsedou soudu, žalobu pro nepříslušnost odmítnuvšího, jednak žalovaným poučen i o tom, že jest mu do třiceti dnů žalobu u příslušného soudu znovu podati. Žalovaný byl ještě ochoten žalobu pro příslušný soud vypracovati. Na žalobci bylo, aby si pro spor u příslušného soudu opatřil nového zástupce chudých a zařídil, aby žaloba u příslušného soudu byla podána. To žalobce neučinil. Na žalovaného podle toho, co uvedeno, vina na tom, že žaloba u příslušného soudu nebyla podána, nespadá (§ 11 adv. ř.). Dodati jest, že nebylo povinností žalovaného, nýbrž věci žalobce, by zakročil o zřízení nového zástupce chudých pro spor u příslušného soudu. Opačné mínění žalobce nemá v zákoně opory.

### Čís. 13167.

Předpisy zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., jsou právem velicím a jest k nim přihlížeti z úřadu. Není proto na závalu, že udělení příročí bylo uplatňováno teprve v odvolání.

Podle § 5 odst. (2) tohoto zákona nelze pokračovati v zahájených již rozepřích.

Žalobě proti bance V., zapsanému společenstvu s r. o., procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Zmatečnost podle § 477 čis. 6 c. ř. s. shledává odvolatelka v tom, že tuto právní věc nelze za přiročí posuzovati právní cestou a nepatří tudíž na pořad práva. Ale podle § 42 j. n. a § 477 čis. 6 c. ř. s. lze mluvit o nepřipustnosti pořadu práva jen tehdy, je-li právní věc odňata tuzemskému soudnictví neb alespoň řádným soudům nebo jedná-li se o sporné věci v řízení nesporném neb o nesporné v řízení sporném, ale nelze o ní mluvit jen při dočasné nežalovatelnosti nároku, jakou stanoví na př. zák. čis. 240/1924 v § 5 (2), podle něhož nelze po dobu přiročí žalovati ústav, kterému přiročí povoleno bylo, o plnění starých pohledávek, pokud přiročím jsou postiženy (srov. rozh. čis. 5710 sb. n. s.). Ostatně zde jde o spor zahájený již před povolením přiročí, takže § 5 (2) zák. čis. 240/1924 naň neplatí. Není tudíž odvolací důvod zmatečnosti podle § 477 čis. 6 c. ř. s. opodstatněn. Odvolací důvod nesprávného právního posouzení spatřuje odvolatelka v tom, že první soud vydal rozsudek pro zmeškání, ač jej vzhledem k přiročí vydati neměl, nýbrž měl řízení přerušiti. Odvolatelka přehlíží, že se ani sama k roku nedostavila ani o přiročí soudu nic neoznámila, že ani druhá strana nic o přiročí soudu neoznámila a přiročí ani ze spisů patrně nebylo. Dostavila-li se jen žalující strana, přednesla-li žalobu a navrhla-li rozsudek pro zmeškání proti žalované straně přes řádné obeslání se nedostavivší, musel soud podle § 396 c. ř. s. tvrzení žalobní pokládati za pravdivá a vydati rozsudek pro zmeškání. Že spor nemohl přerušiti, bylo již vylíčeno. Rovněž vylíčeno, že se přiročí na tento spor vůbec nevztahuje a proč. Není tudíž ani tento odvolací důvod opodstatněn. Jako třetí odvolací důvod uplatňuje se přiročí samo. Jde vlastně zase jen o předcházející odvolací důvody a poukazuje se na to, co o nich řečeno. Srovnání § 5 zák. čis. 240/1924 s § 7 konk. řádu není případné již z toho důvodu, že úpadce na rozdíl od toho, komu uděleno přiročí, pozbývá co do úpadkové podstaty procesní způsobilosti, k nedostatku procesní způsobilosti musí soud hleděti z úřadu a spor se podle výslovného ustanovení zákonného (§ 159 c. ř. s. a §§ 6 a násl. konk. ř.) přerušuje. Že přiročí bylo nebo muselo býti prvému soudu známo, není ze spisu patrné. To, že se povolení přiročí uveřejňuje v úředním listě, nestačí k takovému tvrzení. Ostatně šlo o rozsudek pro zmeškání, kde soud ani k okolnostem u soudu známým nemohl by hleděti z úřadu (srov. rozh. čis. 5464 sb. n. s.). O přiročí činí se ve spise po první zmínka teprve v odvolání, kde to však je nepřipustnou novotou, k níž nelze hleděti podle § 482 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### Důvody:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čis. 4 § 503 c. ř. s.), nelze upřítí oprávnění. Do-  
volatelka ovšem neuplatňovala v první stolici, že jí bylo uděleno přiročí

na základě zákona ze dne 10. října 1924 čís. 240 sb. z. a n., odvolací soud jest však na omylu, pokud se domnívá, že nebylo lze přihlížeti k této okolnosti uplatňované teprve v odvolacím řízení. Podle § 1 uvedeného zákona může býti příročí uděleno jen, žádá-li toho obecný zájem. Předpisy tohoto zákona jsou právem velícím a jest k nim přihlížeti z úřadu, poněvadž jsou dány z veřejných zájmů. Není proto na závadu, že udělení příročí bylo uplatňováno teprve v odvolání. Že bylo dovolatelce uděleno příročí jí tvrzené, žalobkyně nepopírá, a okolnost, že ji to dříve nebylo známo, jest nerozhodná. Že jde o pohledávku vzniklou již před udělením příročí, plyne ze žaloby samé. Nesejde na tom, že tento spor byl zahájen již před udělením příročí, neboť podle § 5 odst. (2) uvedeného zákona nelze pokračovati v zahájených již rozepřích, jak tento nejvyšší soud vyličil a podrobně odůvodnil v rozhodnutí čís. 4655 sb. n. s.

### Čís. 13168.

Prohlásil-li vlastník nemovitosti v listině, že nemovitost daruje, že ji postoupil obdařenému do neobmezeného vlastnictví, a udělil-li výslovný souhlas k tomu, aby vlastnické právo k nemovitosti bylo knihovně převedeno na obdařeného, a odevzdal-li obdařenému tuto listinu, projevily zřetelně vážnou vůli, mu nemovitost nejen darovati, nýbrž i odevzdati, a obdařený darování v tomto smyslu přijal. V takovém případě nešlo o darování bez skutečného odevzdání.

Nebyl-li zákaz zcizení, ujednaný mezi rodičem a dítětem, zapsán do veřejné knihy, nemá absolutního významu účinkujícího i proti třetím osobám a jest jen obligačním právem mezi smluvníky.

Uznal-li knihovní soudce legalisaci na vkladné listině za dostatečnou a povolil-li na jejím základě vklad vlastnického práva a usnesení to se stalo pravoplatným, nelze správnost tohoto postupu a správnost knihovního usnesení přezkoumávati ve sporu o platnost smlouvy.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv I 1129/33.)

Žalobce předávací listinou odevzdal své matce Marii R-ové do neobmezeného vlastnictví svůj podíl ( $\frac{1}{4}$ ) na domě a svolil, by bylo pro Marii R-ovou vloženo vlastnické právo k čtvrtině domu. Marie R-ová převedla napotom tento podíl na domě na své děti Ervína a Marii R-ovy. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných Ervínu a Marii R-ových, aby byli uznáni povinnými vydati žalobci své podíly na domě, každý  $\frac{1}{8}$ , a trpěti, by na těchto podílech bylo vloženo vlastnické právo pro žalobce, tvrdě, že podmínkou převodu jeho podílu na matku žalovaných bylo, že převíratelka nesmí dále zciziti podíl na nemovitosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Z převodní listiny dané v Berlíně dne 3. února 1929 plyne, že žalobce, bytem v Berlíně jako knihovní vlastník  $\frac{1}{4}$  nemovitosti v knihovní vložce čís. 1855 pozemkové knihy pro Ch. v Čechách se stavební parcelou kat. čís. 1093 a se zahradou kat. č. 728/4 bezplatně předal své matce.